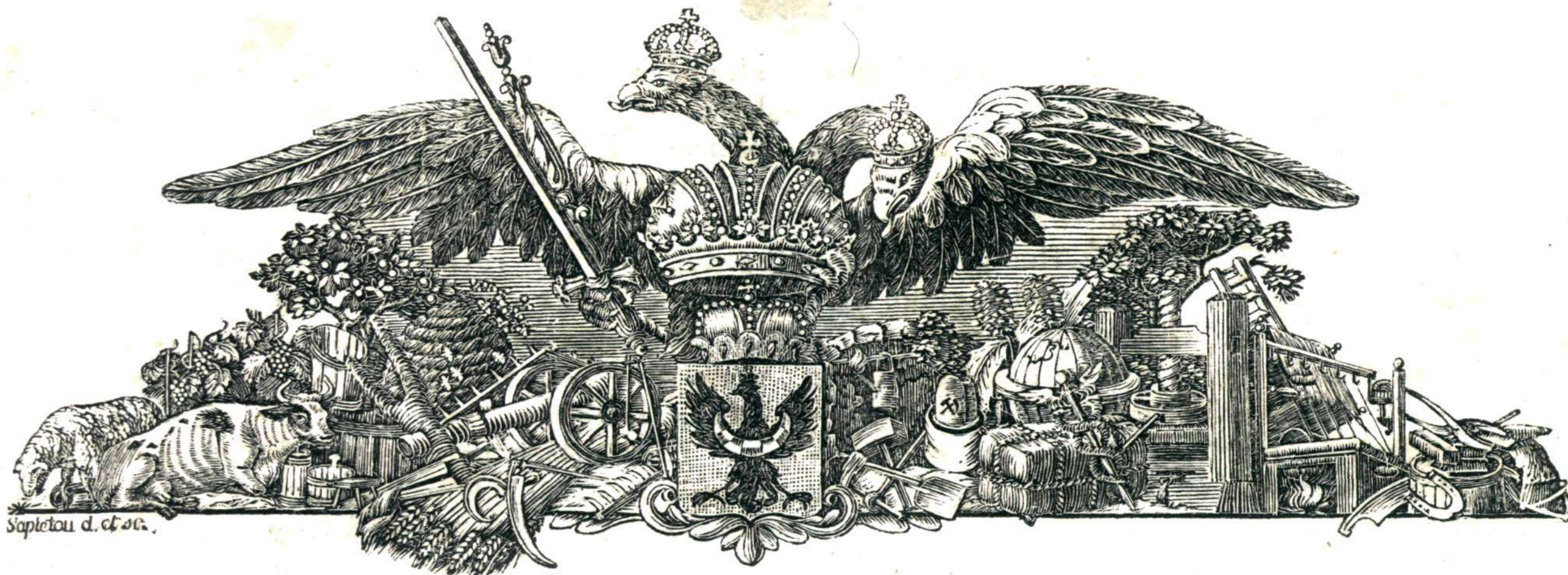




Kmetijske in rokodelske novize.

Na svetlobo dane od z. k. kmetijske drushbe.

N^o 26.

V frédo 27. grudna.

1843.

Te novize pridejo vsako frédo na dvéh zheternih listih v Ljubljani na svetlo. Plazhujejo se v pisarnizi z. k. kmetijske drushbe v hišhi 195 v Šalendrovi ulizi bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiste, ki jih ne dobivajo po pošti, sa zelo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejmljejo se pa pri natiškovavzu na Bregu Nr. 190. Po pošti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol leta 1 fl. 15 kr. Po vsih z. k. poštah se snajo dobiti.

Slovo od léta 1843.

Starzhek, ki 'má živo glavo,
Mosh v obilnosti mozhi,
In s mladénzhem déte sdravo, —
In kar shiv'ga je, hiti
Tébi léto flovo dati,
Ki ne dafh se dalj' dershati!

Eni, glej, ti glase hvale
V pésmih ferzhnih sdaj pojó,
Drugi s ferzam polnim shale
S Bogam léto! ti rekó;
Vfak postavlja ti spomíne
V ferza svojga globozhíne.

Tému si prineslo frézhe,
De sheli te vezhno 'mét;
Unimu ferzé trepézhe,
De te hozhe skoraj klét';
Tretjemu pa ferze póka,
Ki nad gróbam ljubih jóka.

In zhe enim vezh si dalo,
Kakor drusi so dobil',
Se vsi vunder v boshjo hvalo
Vérno bodejo sklenil',
In njih ferza bodo rékle,
K' ure tvoje bodo 'stékle:

„Kar je dalo staro léto,
Je vse milost' boshje dar;
Pozhaftimo voljo svéto,
Ki nad námi gospodár';
Ona rani, pa sazéli,
In kar dá, ne bomo 'shtéli!“

Torej s Bogam ure drage!

Vezhno s Bógam slati zhaf!

Ne teshite fódne vage,

Ne toshite Bogu naf;

„Saj naf pélje fkos' flabosti

Boshja rôka k pót' modrosti.

Malavashizh.

Dobri fklepi k novimu létu.

V veliki vafi na Slovenskim je star mósh, ki mu ozhe Jakob pravijo. Ta je bil svoje dni priden kmèt. Semljo je snal obdelovati, kakor je prav. Ker je bil dober gospodar, fi je veliko semlje perkmetoval. Vse je lepo vodil in pore-dama opravljal. Vfiga je obilno perdeloval.

Ni posabil, de Bog med dobre létine tudi hude poshilja; satorej fi je vselej obilniga perdelovanja dobrih let sa slabe letine perhranil. Nikoli ni bilo nikakorshniga pomankanja v Jakobovi hišhi. Svoji gosposki je bil ponishno podlôshen. Zesarške in gospóske davke je vselej ob pravim zhasu rad plazheval. Ni ga bilo treba s foldatam perganjati. Vse je po svojim stanu in po svoji dolshnosti radovoljno storil; s eno besedo: s veseljem je dal, kar je zesarjeviga, in Bogu, kar je boshjiga.

Ker je rad delal, je bil smerej vesel in sdrav; nikoli ni nesmérno ne jedel ne pil; satorej je vishji od osemdeset let doshivel.

Svoje otroke je v farno sholo poshiljal in njim veleval, de naj se sraven slovénshine tudi